

SUOMENTANUT INKA PARPOLA

WSOY

YKSI

Viimeinen kierros

MEISTÄ ON

Vanha salaisuus

PALANNUT

Keneen jäljet johtavat?

KAREN M. McMANUS

YKSI MEISTÄ VALEHTELEE -KIRJAN TEKIJÄLTÄ

Karen M. McManus

YKSI MEISTÄ
ON PALANNUT

SUOMENTANUT INKA PARPOLA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

One of Us Is Back

TEXT COPYRIGHT © 2023 KAREN M. MCMANUS, LLC
SUOMENKIELINEN TEOS © INKA PARPOLA JA WSOY 2024
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-50258-7
PAINETTU EU:SSA

Lukijoilleni

+

Edit

Yhteystiedot

Addy Prentiss Alkuperäisen Bayviewin nelikon jäsen, Café Contigo	ⓘ
Ashton Prentiss Addyn sisko	ⓘ
Bronwyn Rojas Alkuperäisen Bayviewin nelikon jäsen, Maeven sisko	ⓘ
Cooper Clay Alkuperäisen Bayviewin nelikon jäsen	ⓘ
Eli Kleinfelter Asianajaja, Until Proven, Addyn lanko	ⓘ
Emma Lawton Phoeben sisko, entinen Bayview High'n opiskelija	ⓘ
Jake Riordan Addyn ex-poikaystävä	ⓘ
Keely Soria Cooperin ex-tyttöystävä	ⓘ
Knox Myers Bayview Crewin jäsen, Until Proven	ⓘ
Kris Becker Cooperin poikaystävä	ⓘ
Luis Santos Maeven poikaystävä, Café Contigo	ⓘ
Maeve Rojas Bayview Crewin jäsen, Bronwynin sisko	ⓘ
Nate Macauley Alkuperäisen Bayviewin nelikon jäsen	ⓘ
Phoebe Lawton Bayview Crewin jäsen, Café Contigo	ⓘ
Simon Kelleher About That -juorusovelluksen kehittäjä	ⓘ
Vanessa Merriman Entinen Bayview High'n opiskelija	ⓘ

ENSIMMÄINEN
OSA

ENSIMMÄINEN LUKU

ADDY

Maanantaina, 22. kesäkuuta

”Onko meidän oikeasti pakko katsoa tätä?”

Maeve kohottaa ensin kaukosäädintä, sitten kulmakarvojaan. Koordinoitu liikesarja ärsyttää minua, koska hän tietää tasan tarkkaan, että meidän *on* katsottava tätä. Juuri tämän takia me istumme television edessä kauniina kesäpäivänä.

”Mitäs kutsuit minut teille”, huomautan ja sieppaan säätimen, ennen kuin hän ennättää viskata sen huoneen poikki. Käynnistän telkkarin ja painelen sitten kanavanappia, kunnes löydän etsimäni. ”Minun oli oikein hyvä kotona.”

”Sinulla ei ole koskaan oikein hyvä näitten jälkeen”, Bronwyn huomauttaa ylitopatun sohvan kulmasta. Rojasin perheen mediahuone on rutkasti miellyttävämpi paikka katsella televisiota kuin oma olohuoneeni, minkä lisäksi täällä ei ole pienintäkään pelkoa siitä, että äiti änkeäisi kutsumatta sisään. Unohdin tosin sen, että tehostettu katselu elämys pitää sisällään myös roiman annoksen huolenpitoa. Bronwyn palasi Yalesta kesälomalle muutama viikko sitten ja on siitä pitäen pyrkinyt päsmäröimään elämäni kuin pomotteleva isosisko, jollainen minulla jo on.

Ei sillä, että valittaisiin. Olen kaivannut Bronwyniä Bayviewin nelikon viestiryhmässä, joka meidän muuten pitää ehdottomasti nimetä uudestaan, koska meitä on nykyään yhdeksän: minä, Bronwyn, Nate Macauley, Maeve ja hänen poikaystävänsä Luis Santos, Cooper Clay ja hänen poikaystävänsä Kris Becker sekä Maeven koulukaverit Phoebe Lawton ja Knox Myers, jotka Maeven lailla aloittavat pian lukion viimeisen luokan. Kyseessä on varsin pariutunut viestiryhmä, minua ja noita kahta viimeistä lukuun ottamatta. Mahdollisesti vain minua, sillä kukaan ei vaivaudu vakavissaan uskomaan Phoeben ja Knoxin hataria vakuutteluja suhteensa platonisesta laadusta.

Kävisikö Bayview Crew? Tartun puhelimeeni ja vaihdan ryhmän nimen. Ei alkuunkaan hassumpi.

”Kuka tämä tyyppi on?” Maeve kysyy ja tihrustelee näyttöä. ”Aikooko hän esittäytyä –”

”Ei”, sanon nopeasti. ”Tämä ei ole Eastland High -ohjelma. Se alkaa kolmelta. Tämä on... ei itse asiassa mitään hajua.”

”Kunnanvaltuuston kokous”, Bronwyn sanoo. Tietenkin hän tietää; hän todennäköisesti katsoo näitä omaksi ilokseen. ”He näyttävät äänestävän budjetista.”

”Innostavaa. Mutta ainakin sillä on *merkitystä*.” Maeve heivaa paljaat jalkansa sohvapöydälle vähän turhan reippaasti ja irvistää, kun kantapäät jysähtävät vasten marmoriam. ”Ainakin sillä on oma ohjelma. Mikä on enemmän kuin voi sanoa –”

”Tämä on paikalliskanava, Maeve”, keskeytän. ”Siellä ei nirsoilla.”

Ääneni on tasainen mutta sydän takoo epämukavasti. Minua repii kahtia halu olla yksin ja kiitollisuus siitä, että en ole yksin. Kunnanvaltuutettu julistaa paraikaa telkkarissa kokouksen päättyneeksi, ja kuva hiipuu taukomusiikin alkaessa soida. Bronwyn, Maeve ja minä istumme hetken hiljaisina kuunnellen sävelmää, joka tuo mieleen oudon ärhäkän instrumentaaliversioon ”The Girl from Ipanemasta.”

Sitten tv-ruudulle ilmestyy puolitäysi koulun auditorio. Näytön alalaidassa lukee *Eastland High School: kesäseminaarisarja*. En ehdi reagoida, kun Bronwyn jo sinkoaa omalta sohvaltaan minun sohvalle ja kietoo käsivartensa ympärilleni.

”Oikeasti, ei tarvitse”, mutisen ja pudotan puhelimen tyyntälle.

”Et ole yksin, Addy”, Bronwyn kuiskuttaa raivokkaasti. Vihreiden omenoiden tuoksu ympäröi minut: Bronwyn on käyttänyt juuri tätä sampoota niin kauan kuin olen hänet tuntenut. Ja todennäköisesti paljon kauemminkin, sillä Bronwyn on todellinen tapojensa orja. Kerran, kun Nate nuivisteli oikein urakalla heidän etäsuhdettaan, ostin hänelle pullollisen kyseistä sampoota ja kiedoin sen ympärille ison punaisen rusetin. Nate suuttui, mikä olikin homman juju – on aina hauska pirstoa Naten supercoolia julkisivua – mutta hän piti pullon.

”En selvästikään”, sanon ja syljen suustani hiussuortuvan. Sitten vastaan haliin, koska taidan oikeasti olla sen tarpeessa.

”Hyvää iltapäivää, Eastland High, ja tervetuloa kesäseminaarisarjamme aloitukseen.” Puhujanpöntön takana seisova mies ei esittäydy, varmaankaan siksi, ettei hänen tarvitse – hän on todennäköisesti opettaja tai johtokunnan jäsen. Joku, jonka vastuulla on muokata näiden teini-ikäisten mieliä. Teini-ikäisten, jotka näyttävät tuhat vuotta nuoremmilta kuin miksi itseni tunnen, vaikka täytin yhdeksäntoista vasta pari kuukautta sitten.

”Katsokaa noita tarmonpesiä! Koulu loppui kaksi viikkoa sitten, ja tuolla he jälleen istua tapittavat”, Maeve sanoo, kun ruudulla näkyvä mies ryhtyy ”taloudenpitoon” – tällä termillä rehtori Gupta nimitti kaikkia niitä umpimähkäisiä ilmoituksia, jotka täytyy hoitaa alta pois, ennen kuin minkäänlainen kouluun liittyvä tilaisuus pääsee alkuun. ”Vanha kunnon Eastland High. Muistatko, kun stalkkasit Sam Barronia koulun parkkipaikalla, Bronwyn?”

”En minä häntä stalkannut”, Bronwyn tokaisee, vaikka kyllä hän käytännössä stalkkasi. Hänellä ei tosin juuri ollut valinnanvaraa. Simon Kelleherin kuolemaan liittyvän mysteerin ratkaisu riippui Samista – Simon oli lahjonut jätkän aiheuttamaan häiriötä meidän ollessamme jälki-istunnossa Simonin kuolinpäivänä. Simonin kuolema oli suurin ja järkyttävin juttu, mikä koskaan oli Bayviewiä kohdannut. Siis siihen saakka, kunnes eräs Simonin jäljittelijä lanseerasi tappavan Totuus vai tehtävä -kilpailun, joka oli vähällä päättyä siihen, että me kaikki olisimme räjähtäneet taivaan tuuliin siskoni häitä edeltävän harjoitusillallisen aikana.

Aina välillä ihmettelen syvästi, miksi yksikään meistä jatkaa elämäänsä Bayviewin kaupungissa.

”Minähän vain hiukan jututin häntä”, Bronwyn lisää. ”Ja onneksi jututinkin, koska muuten...” Hän jättää lauseensa kesken, sillä meidän kaikkien puhelimet surahtavat yhtä aikaa.

”Bayviewin nelikko aktivoituu”, Maeve raportoi, ennen kuin ehdin tarttua omaan puhelimeeni.

”Minusta meidän pitäisi vaihtaa ryhmän nimi Bayview Crewiksi”, sanon.

”Sopii.” Maeve kohauttaa olkiaan. ”Kris käskee sinun pysyä lujana, Addy. Hän haluaa myös tietää, oletko edelleen tulossa vohveleille huomisaamuna. Minäkin satun tykkäämään vohveleista, mikäli teitä kahta kiinnostaa. Luis puolestaan sanoo, että *vittuun se jätkä*. Hän ei tietenkään puhu Krisistä vaan tarkoittaa –”

”Tiedän, ketä hän tarkoittaa”, sanon, kun Eastland High’n kesäseminaarin juontaja kohottaa kättään vaimentaakseen levottoman hälinän, jota on alkanut kuulua yleisön joukosta.

”Me kaikki täällä Eastland High’ssa ymmärrämme, että te nuoret voisitte tehdä paljon muutakin tällaisena kauniina kesäkuun päivänä”, mies sanoo. ”Se, että olette siitä huoli-

matta kokoontuneet tähän auditorioon, kertoo paljon tämän päiväisen aiheemme tärkeydestä.”

”Vai muka tärkeydestä”, Maeve mutisee ja sipaisee hiusuortuvan korvansa taakse. Se on täsmälleen samaa tummanruskean sävyä kuin Bronwynin tukka, mutta Maeve on vastikään leikkauttanut hiuksensa söpöksi, rikotuksi polkaksi. Hän kamppaili koko lapsuutensa leukemian kanssa ja vietti kaksi ensimmäistä lukiovuottaan pyrkimällä esiin Bronwynin varjosta. Uskon, että hänen todellinen olomuotonsa pääsi esiin, kun hän vaihtoi hiustyylä ja luopui siskonsa tunnusomaisesta poninhännästä.

”Shh”, Bronwyn sähisee ja päästää minut vihdoin otteestaan.

”Me täällä Eastland High’ssa haluamme inspiroida teitä nuoria unelmoimaan ja saavuttamaan unelmianne, mutta haluamme myös valmistella teitä elämän karuihin totuuksiin”, puhuja jatkaa. ”Päätökset, joita lukiolaisina teette, muokkaavat vuosien ajan tulevaisuuttanne, ja väärillä valinnoilla voi olla musertavia seurauksia.”

”Siksikö sitä nykyään nimitetään?” Maeve kysyy. ”*Vääräksi valinnaksi?*”

”Maeve. Vannon jumalan nimeen –” Bronwyn aloittaa.

”Hiljaa!” Sana purkautuu suustani lujempaan ja vihaisempaan kuin halusinkaan ja hätkähdyttää Bronwynin ja Maeven hiljaisiksi. Häpeäisin väärin suuntautunutta raivoani, jota kumpikaan heistä ei ansaitse, ellen olisi niin järjettömän stressaantunut. Hetkenä minä hyvänsä minä nimittäin näen...

”Kukaan ei tiedä sitä paremmin kuin tämän päiväinen vieramme, joka on täällä Kalifornian rikosseuraamuslaitoksen ja oman opinahjomme koulutuksellisen kumppanuusohjelman ansiosta ja joka haluaa puhua rehellisesti kanssanne siitä, miten harkitsemattomat teot voivat suistaa raiteiltaan lahjakkaan ja lupaavan nuoren ihmisen. Toivotetaan yhdessä

tervetulleeksi puhujamme, joka suorittaa paraikaa tuomioitaan East Crenshawin nuorisovankilassa ja joka opiskeli ennen naapurilukiossamme Bayview High'ssa – Jake Riordan.”

Bronwyn puristaa käsivarttani ja Maeve henkäisee terävästi, mutta muutoin olen onnistunut pelottelemaan heidät väliaikaisen hiljaisuuden valtaan. Eipä sillä kyllä ole väliä: vaikka he puhuisivatkin, en kuulisi sanaakaan korvissani jyskyttävän veren läpi.

Jake Riordan.

Eksäni. Elämäni rakkaus, silloin ammuin, kun olin liian naiivi ja epävarma tajutakseni, kuka hän todellisuudessa oli. Tiesin, että hän saattoi olla mustasukkainen, ja jos minua olisi niihin aikoihin painostettu ruotimaan hänen luonnettaan – mitä kukaan siskoani Ashtonin lukuun ottamatta ei koskaan tehnyt – olisin saattanut lisätä, että hän oli kontrolloiva. En olisi kuitenkaan ikimaailmassa uskonut, mihin hän lopulta kykeni: kun petin häntä, hän kosti minulle lyöttäytymällä yhteen Simonin kanssa ja lavastamalla minut murhaepäilyksi ja sen jälkeen likipitään tappoi minut, kun yritin paljastaa hänen tekonsa.

No jaa. Ei Jake *oikeastaan* yrittänyt tappaa minua, ainakaan superkalliin asianajajansa mukaan. *Teon tahallisuudesta ei ole näyttöä*, se nainen sanoi. Sen lisäksi Jaken puolustuksessa vilisi rutkasti muitakin lakitieteellisiä iskusanoja, joiden seurauksena hän sai lievemmän rangaistuksen, koska oli teon tehdessään ollut alaikäinen.

Monet väittivät oikeudenkäyntiä farssiksi, sillä Jake määrättiin suorittamaan rangaistuksensa nuorisovankilassa, josta hän vapautuisi kaksikymmentäviisivuotiaana. Kaikki hänen tekonsa – eivät pelkästään minuun ja ystäviini vaan myös Simoniin kohdistuneet – typistyivät vaivaiseksi seitsemäksi ja puoleksi vuodeksi valtion majoituksessa. Lööpit kirkuivat ”Etuoikeutettujen show'ta”, ja verkossa kiersi reilut

kymmenen adressia, joissa vaadittiin tuomaria langettamaan ankarampi tuomio.

Mutta ihmismuisti on lyhyt.

Jake on ollut mallivanki alusta lähtien, ja viime joulukuussa eräs true crime -sarja julkaisi hänestä henkilökuvan, joka *Bayview Bladen* mukaan esitteli hänet ”yllättävän sympaattisessa valossa”. Jake oli nöyrä. Hän oli katuvainen. Hän oli *omistautunut auttamaan muita nuoria välttämään samoja virheitä, jotka hän itse oli tehnyt*. Ja sitten, häidin tuskin kaksi viikkoa siskoni maaliskuun lopulla pidettyjen häiden jälkeen, esiin ponnahti Valamies X.

Tai pikemminkin hänen entinen tyttöystävänsä – nainen, joka väitti saaneensa kyseiseltä valamiehистön jäseneltä satoja Jaken oikeudenkäyntiä käsitteleviä tekstiviestejä sen ollessa yhä käynnissä. Kävi ilmi, että Valamies X piti naisen ajan tasalla lähettelemällä hänelle jatkuvalla syötöllä luottamuksellista tietoa samalla, kun vieraili uutissivustoilla, joilta hänen oli määrä pysytellä poissa. Kun BuzzFeediin alkoi ilmestyä kuvakaappauksia, Valamies X panikoi, yritti deletoida internethistoriansa, valehteli valan alaisena ja käytännössä antoi Jaken puolustukselle sen kaipaaman tilaisuuden pyytää uutta oikeudenkäyntiä.

Valamies X:n oikea nimi, Marshall Whitfield, selvitettiin yksissä tuumin netissä pari viikkoa tapauksen julkistamisen jälkeen. Hän painui maan alle doksaamisen jälkeen, ja saattaisin jopa sääliä häntä, ellei hän olisi viskannut käsikranaattia keskelle elämääni.

Nyt Jaken tapaus odottaa uusintakäsittelyä, ja sillä välin hän on aloittanut ”Jake Riordanin arvonalautuskiertueen”, kuten Maeve on sarkastisesti todennut. Kouluvierailuja ei aina televisioida, mutta kun niin käy... minä katson. En mahda itselleni mitään.

”Hän näyttää kaamealta”, Maeve sanoo ja julmistelee televisioruudulle.

Hän ei ole täysin oikeassa. Jake näyttää yhdeksätoista ikävuottaan vanhemmalta, mutta ei pahalla tavalla. Hän on edelleen komea, ruskea tukka on kynitty lyhyeksi, ja silmät näyttävät läpituokean taivaansinisiltä liian kalpeaa ihoa vasten. Hän selvästikin treenaa enemmän kuin koskaan, minkä huomaa muodottomasta khakinvärisestä vankilaunivormusta huolimatta. Hän lähestyy puhujanpönttöä satunnaisten aplochien saattelemana, pää kumarassa ja kädet eteen ristittyinä. Ei käsirautoja, tietenkään. Ei kouluvierailulla, vaikka lavan toisella sivustalla istuukin taitto-oleilla kolme vartijaa aseistettuina ja valmiina toimimaan.

Mutta ei Jake koskaan aiheuta minkäänlaista hämminkiä.

”Olen täällä kertoakseni teille elämäni kauheimmista hetkistä”, Jake lausuu matalalla, vakavalla äänellä. Hän aloittaa aina sillä tavalla. Ja sitten, kädet puhujanpöntön reunaa puristaen ja silmät kohdistettuina edessään istuviin opiskelijoihin, hän kertoo minun elämäni kauheimmista hetkistä.

Hän on nokkela. Hän puhuu paljon *paineista*, *sopimattomista vaikutteista* sekä *painostuksesta*, ikään kuin olisi ollut Simonin vastahankainen, mistään mitään tajuamaton uhri sen sijaan, että oli tämän innokas liittolainen. Jake ei sanojensa mukaan edes muista käyneensä kotitaloni takaisessa metsässä minun ja Janae Vargasin kimppuun; hän halusi vain, kuten hän oikeudenkäynnissä väitti, meidän lopettavan hänen uhkailemisensa. *Me* siis uhkasimme *häntä*. Väite ei kylläkään saanut järin suopeaa vastaanottoa suuren yleisön keskuudessa, joten hän välttelee ottamasta aihetta esille kouluvierailuidensa aikana. Jos joku mainitsee minut, Jake siirtyy oitis paasaamaan siitä, miten hänen kehnot valintansa satuttivat *kaikkia*. Erityisesti häntä itseään.

Ensi marraskuussa tulee kuluneeksi kaksi vuotta tuosta kaameasta yöstä metsässä. Sen jälkeen on tapahtunut paljon hyviä asioita: muutin siskoni luo, sain uusia ystäviä ja val-

mistuun lukiosta. Pidin väli vuoden, jotta voisin miettiä, mitä haluan tehdä elämälläni, ja olen päättänyt, että siihen liittyy opettaminen. Sain elämäni ensimmäisen passin viime kuussa, jotta Maeve ja minä voimme matkustaa heinäkuun lopussa Peruun, jossa toimimme kielikylypykurssin englanninopettajina. Sen jälkeen ryhdyin hakemaan korkeakouluihin. Isäni, vaikka onkin edelleen malliesimerkki velvollisuuksiaan välttelevästä vanhemmasta, tarjoutui auttamaan lukukausimaksuissa.

Jaken vapautumispäivämäärä on aina ollut sen verran kaukana, että uskoin olevani valmis sen koittaessa – vanhempi ja viisaampi ja sen verran kiireisen sekä merkityksellisen elämän pyörteissä, että tuskin vaivautuisin kahdesti miettimään rikollisen eksäni palautumista siviilielämään.

Mieleeni ei koskaan juolahtanut, että tuo päivä saattaisi koittaa hiukan oletettua aikaisemmin.

”Mitä Eli sanoo tästä kaikesta?” Maeve kysyy, kun Jake jatkaa hyvin harjoiteltua yksinpuheluaan. Siskoni aviomies johtaa voittoa tavoittelematonta oikeusaputoimistoa, joten hän on ilmeinen asiantuntijamme mitä rikosaiheisiin pulmiin tulee. Vaikkakaan, kuten Eli Bayview Crewin yhdeksälle jäsenelle on aika ajoin joutunut huomauttamaan, me harvemmin kuuntelemme häntä ennen kuin on jo liian myöhäistä. ”Uskooko hän, että Jake saa uuden oikeudenkäynnin? Tai että hänet vapautetaan, tai –”

”Elillä on liian kiire miettiä, kenet hän valitsee sijaiseeseen vanhempainvapaansa ajaksi”, muistutan häntä. Siskoni Ashtonin yllätysraskaus – laskettu aika on marraskuussa – on syy siihen, miksi olen muuttanut takaisin äidin luo. Äidin ja minun välit eivät aina ole olleet parhaat mahdolliset, mutta vauvasta kohkaaminen on tarjonnut meille tilaisuuden bondata. Viime aikoina olemme bondaamisen puitteissa keskittyneet pohdiskelemaan, millä nimellä tuleva isoäiti voi itseään kutsua ilman, että tuntee itsensä vanhaksi. Tämänhetkinen

ykköskandidaatti on Gigi. Äiti kieltäytyy harkitsemasta ehdotustani Insta Gram.

”Eli osaa kyllä pohtia kahta asiaa samaan aikaan”, Bronwyn sanoo. ”Varsinkin, jos kerrot hänelle, miten huolissasi olet.”

”En minä ole huolissani”, sanon katse telkkarissa. Sanoistani tosin saa hädin tuskin selvää, sen verran tehokkaasti olen keskittynyt järsimään rystystäni.

Jake on pitänyt puheensa ja alkanut vastailla yleisökysymyksiin. Eturivissä istuva poika kysyy: ”Millaista vankilaruoka on?”

”Saanko vastata yhdellä sanalla? Karmivaa”, Jake lausuu niin täydellisen painokkaasti, että kaikki nauravat.

”Saatko tavata vanhempiasi?” eräs tyttö huikkaa. Kamera nytkähtää hänen suuntaansa, ja näen väläyksen hänen takanaan istuvan tytön kuparinvärisistä kiharoista. Tyttö näyttää melkein – mutta ei. Minun täytyy nähdä näkyjä. Mutta kun vilkaisen Maevea, näen hänenkin tihrustavan telkkaria otsa hämmentyneessä kurtussa.

”En niin usein kuin haluaisin, mutta kyllä”, Jake sanoo. ”He eivät ole luovuttaneet suhteeni, ja heidän tukensa merkitsee minulle valtavan paljon. Toivon, että he vielä jonakin päivänä voivat olla ylpeitä minusta.”

”Yrjötys”, Maeve sanoo, mutta jopa hän kuulostaa aavistuksen vähemmän ivalliselta. Jake Riordanin arvonalautuskierue on sen verran taidokkaasti laadittu esitys.

Toinen poika kohottaa kätensä, ja Jake huomioi hänet nostamalla leukaansa. Ele on niin tuttu – juuri tuolla lailla hän tervehti ystäviämme Bayview High’n käytävällä, käsivarsi tiukasti olkapäitteni ympärillä – että värähdän tahtomattani. ”Jos voisit palata ajassa taaksepäin, mitä tekisit toisin?” poika kysyy.

”Kaiken”, Jake vastaa välittömästi. Hän tuijottaa suoraan kameraan, ja vavahdan aivan kuin hän olisi juuri astunut huoneeseen.

Siinä se on.

Juuri tätä minä olen odottanut – syytä siihen, miksi kidutan itseäni katsomalla näitä esityksiä. En halua nähdä sitä, mutta minun on saatava tietää, että se on olemassa. Tuikahdus Jaken silmässä. Juuri se pienenpieni ilme, jota hän ei kykene kätke-
mään kokonaisen kyselysession ajan, yrittäpä hän miten anka-
rasti hyvänsä. Tuikahdus, joka heijastaa kaikkea sitä vihaa,
jota hän teeskentelee lakanneensa tuntemasta. Tuikahdus,
joka tarkoittaa: *En kadu mitään.*

Joka tarkoittaa: *Mitäkö tekisin toisin?*

En jäisi kiinni.

TOINEN LUKU

Phoebe

Maanantai, 22. kesäkuuta

Painaudun alemmas tuolillani toivoen, että olisin tajunnut panna hupparin päälle, vaikka ulkona on 27 astetta eikä Eastland High'n auditoriossa ole ilmastointia. Tiesin, että paikalla saattaisi olla kameroita, mutta yleensä takapenkin tyypit, sellaiset kuin minä, eivät tapaa esittää kysymyksiä.

Tiedän, että Addy katsoo näitä juttuja. Mitä sanon, jos hän näkee minut? Miten selitän... tämän?

Kiellä, kiellä, kiellä, Phoebe. Siinä sinä olet hyvä.

"Onko vielä lisää kysymyksiä?" Mies, joka esitteli Jake Riordanin yleisölle, nousee eturivistä ja asettuu Jaken viereen. "Aikaa on vielä yhdelle."

Kadutko aidosti?

Voisitko satuttaa jotakuta toista?

Mikä teki sinusta tällaisen?

Nämä ovat ne kysymykset, joihin haluan vastauksen. En saa itseäni esittämään niitä, mutta toivon, että joku toinen tekee sen puolestani.

Sen sijaan joku tyttö huikkaa: "Saatko uuden oikeudenkäynnin?"

Jake painaa päänsä alas. ”Yritän olla ajattelematta sitä”, hän sanoo. ”Se ei ole minun käsissäni. Yritän vain elää päivän kerrallaan, niin hyvin kuin pystyn.”

Tutkailen sitä vähää, mitä hänen kasvoistaan näen, ja mietin: *Anna sen olla totta.*

Olin aikoinani ihastunut Jake Riordaniin, samoin kuin puolet luokkatovereistani. Hän oli lukion kolmannella, kun aloitin lukion ekalla, ja hän ja Addy olivat Bayview High'n seuratuin pariskunta. Minulla oli tapana katsella, kun he astelivat käytävillä hohdokkaan ja aikuisen oloisina. Kun he Simon Kelleherin kuoleman jälkeen erosivat, myönnän häpeäkseni, että ensimmäinen ajatukseni oli: *Ehkä minulla on nyt mahik-sia.* Minulla ei ollut aavistustakaan siitä, miten onneton Addy oli ollut tai mihin kaikkeen Jake kykeni. Hän kätki pimeän puolensa uskomattoman hyvin. Moni ihminen tekee niin.

Tiedän, miten stressaantunut Addy on, ja toivon, että voisin puhua tästä hänen kanssaan – *todella* puhua, en vain tarjota onttoja vakuutteluja. Mutta en minä pysty. Pilasin mahdollisuuteni huhtikuussa, ja nyt ainoa ihminen, jolle voisin uskoutua, on isosiskoni Emma. Joka muutti kaksi viikkoa sitten Pohjois-Carolinaan tätimme luokse heti ylioppilasjuhlien jälkeen ja voisi yhtä hyvin asua kuussa, ottaen huomioon, miten harvoin hän viesteihini vastailee.

Tehty mikä tehty, hän totesi ennen lähtöään. *Meillä oli syyimme.*

• • •

”Anteeksi, että olen myöhässä, ja kiitos ihan kamalan paljon!”

Huohotan ja takeltelen sanoissani kiiruhtaessani Café Contigon halki Evien luo. Hän on yksi uusista tarjoilijoistamme ja näpyttelee paraikaa noutoruokatilausta kassakoneeseen. Pyysin häntä tuuraamaan minua työvuoroni alussa, sillä tiesin, etten ehtisi ajoissa Eastlandista. En ollut kuitenkaan osannut odottaa niin pahaan liikenneuuhkaa. Olen yli tunnin

myöhässä, ja Eviellä, joka on ollut töissä kahvilan avautumisesta eli aamukymmenestä saakka, on syytäkin olla ärtynyt.

Sen sijaan hän hymyilee minulle pirteästi. Jos Evie pulloittaisi ikipositiivista asennettaan ja myisi sitä halukkaille, olisin ensimmäisenä jonossa. ”Ei hätää, Phoebe”, hän sanoo ja ojentaa täpötäyden paperipussin kanta-asiakkaalle. ”Minähän sanoin, ettei mitään kiirettä.”

”Lääkäri oli pahasti myöhässä”, mutisen, nappaan esiliinan tiskin alta ja kiedon sen vyötäisilleni. Sitten kaivan taskustani hiuslenkin ja kietaisen tukkani hutiloidulle ponnarille. Kaikki suortuvat eivät päädy ponnarilenkkiin, mutta aivan sama – tässä vaiheessa tärkeintä on nopeus. ”Okei, olen valmis. Voit mennä.”

”Rauhoitu, Phoebe. Käy ensin juomassa jotain. Ja vilkaise peilistä, ennen kuin ryhdyt tarjoilemaan pöytiin”, Evie sanoo, virnistää ja nykäisee oman blondatun lettinsä päätä.

”Mitä?” kysyn juuri kun Luis Santos, Maeven poikaystävä, tulee keittiöstä, pysähtyy niille sijoilleen ja räjähtää nauruun.

”Kiva sarvi”, hän sanoo.

”Voi luoja”, mutisen nähdessäni kuvajaiseni peräseinän peilistä. Olen jollain ilveellä saanut itseni näyttämään mielenvikaiselta yksisarviselta. Kiskon ponnarilenkin irti, irvistän parin hiuksen irrotessa sen mukana ja lysähdän tuoliin kassakoneen viereen. ”Olen kävelevä katastrofi. Onko äitisi äkeänä, kun olen taas myöhässä?”

”Hän ei ole täällä. Isä on”, Luis sanoo, ja huokaisen helpotuksesta. Rakastan kumpaakin hänen vanhempaansa, mutta herra Santos on kaikin tavoin lempeämpi pomo. ”Eikä täällä edes ole mitenkään täyttä. Ulkona on liian hyvä ilma. Siitä puheen ollen.” Hänen suupielensä leviävät hymyyn, kun oven kello kilisee ja Maeve astuu sisään. Hän vilkuttaa meille molemmille kävellessään ravintolasalin poikki. ”Meitsi häipyi. Maevelle ja minulla on suuria suunnitelmia. Hei vaan, kaunokainen.”

KAIKKIHAN ME TIEDÄMME, MIKÄ BAYVIEWIN TODELLINEN JUTTU ON: KOSTO.

Karen M. McManus palaa ensimmäisen kirjansa maisemiin ja henkilöhahmoihin. *Yksi meistä on palannut* on kolmas ja viimeinen piinaava YA-trilleri *Yksi meistä* -sarjassa.

9 789510 502587

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-50258-7